

Bart Da-Mooy

Moord in de avonduren

Bart Da-Mooy

Moord in de avonduren

Rick Jacobs

Eerste druk 2024 © Rick Jacobs

Coverafbeelding:
Pexels.com – Elijah O' Donnell

ISBN: 9789403743738

Uitgeverij Mijnbestseller

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Met dank aan de International Police Association Nederland voor hun tijd en informatie.

Toelichting: het personage Veronique, zij is afkomstig uit Frankrijk, zij heeft de gewoonte om de letter *H* aan het begin van een naam niet uit te spreken, zoals bij *Hebbedingk* en *Harry*. Dit is dus geen fout! U leest in dit geval *Ebbedingk* en *Arry*. Verder spreekt Veronique gewoon Nederlands, maar soms gebruikt ze nog een woordje Frans ertussendoor.

1

Het is een warme dinsdagavond. Op een parkeerplaats bij een aantal wooncomplexen staat een Land Rover geparkeerd. Achter het stuur zit Robbert met naast hem Bart en op de achterbank Veronique.

‘Het is bij half tien,’ zegt Robbert terwijl hij op z’n horloge kijkt.

‘Ik weet het,’ zegt Bart met een zucht. ‘Ik begrijp ook niet waar ze blijft.’

‘Ik zou haast zeggen: dat we ons in tijd en dag hebben vergist, maar ik heb het hele gesprek mee kunnen luisteren. Ze zei gisterenmiddag duidelijk: morgen avond negen uur, op deze parkeerplaats ongeveer op deze plek en we moesten op tijd zijn.’

‘Klopt, waardoor we hier vanaf kwart voor negen al staan.’

‘Weet jij ook waarom ze uitgerekend hier met ons heeft willen afspreken?’ vraagt Veronique.

‘Nee, ze heeft dat niet verteld, ik vind het ook een vreemde plek maar ze daar zal wel een reden voor hebben gehad.’

‘Toch begin ik het idee te krijgen dat we onze tijd aan het verdoen zijn.’

‘Ik denk ook dat ze niet meer komt,’ zegt Bart en hij draait een flesje water open. ‘Wat ik wel vreemd vind want volgens mij was het belangrijk wat ze ons wilde vertellen, daarom begrijp ik ook niet dat ze niet gekomen is.’

‘Wil je nog wachten?’ Op dat moment komt er een rode Toyota de parkeerplaats op gereden, na een paar seconden stapt er een man en vrouw uit, om vervolgens een van de wooncomplexen binnen te gaan.

‘Ik dacht even dat het wachten alsnog beloond ging worden,’ zegt Veronique.

‘De kleur van die auto is ook voor haar te opzichtig,’ zegt Robbert.

‘Daar heb je gelijk in, maar het is nu kwart voor tien en ik geloof er niet meer in, laten we maar gaan,’ zegt Bart.

‘Prima mijn idee.’ Op dat moment komt een auto met gedoofde lichten hun kant op.

‘Wacht even! Volgens mij komt daar een auto onze kant op!’ zegt Veronique.

‘Ja, ik zie het.’ Langzaam komt de auto hun kant op tot hij een paar meter van hun vandaan is. Dan pas verandert hij van rijrichting en gaan de lichten aan. Een paar seconden later verlaat de auto de parkeerplaats en slaat rechtsaf de nacht in.

Robbert kijkt hem na tot hij de auto niet meer ziet.

‘*Non*, ook dit was ze niet.’

‘Nee, maar dat was Arend die zojuist voorbij reedt,’ zegt Robbert verbaast.

‘Arend?’ vraagt Bart.

‘Ja Arend, je hebt hem een keer bij mij thuis ontmoet, hij was mijn eerste partner toen ik van de politieopleiding kwam. Ik heb heel wat uren met hem in een surveillancewagen doorgebracht. Hij is overigens een paar jaar geleden met pensioen gegaan, maar ik bezoek hem nog vrij regelmatig. Voor morgenavond hebben we weer afgesproken.’

‘En jij weet zeker dat het Arend was die ons zojuist voorbij reedt?’

‘Ja, héél zeker want ik herkende zelfs z’n auto!’

‘Oké..., maar ik vraag me af: waar komt hij dan vandaan, want ik heb hem nergens vandaan zien komen.’

‘*Non*, ik ook niet.’

‘We hebben hem gewoon niet opgemerkt.’

‘Volgens mij heeft hij net als wij de hele tijd in z’n auto doorgebracht.’

‘Straks ga je nog beweren dat Arend net zoals wij om dezelfde reden hier was?’

‘Nee, maar toch vindt ik het opvallend,’ zegt Bart zachtjes.

‘Hij zal wel bij iemand op visite zijn geweest in een van de andere flats daar verderop, we hebben hem gewoon niet opgemerkt.’

‘*Oui*, daarom rijdt hij weg zonder zijn lichten aan te zetten! Het is dat ik hem zag anders had jij hem niet eens herkend.’

‘Ik herkende hem ook aan z’n auto.’ Geïrriteerd start Robbert zijn auto.

Bart komt uit de badkamer en gaat op de rand van z’n bed zitten.

‘Ik weet zeker dat ik niemand naar die geparkeerde auto heb zien lopen,’ zegt Veronique. En ze legt het tijdschrift dat ze aan het lezen is naast haar op het nachtkastje. ‘Volgens mij heeft die man net als wij de hele avond in z’n auto gezeten.’

‘Dat denk ik ook..., maar Robbert denkt daar toch anders over.’

'*Oui*, maar ik niet.'

'Dat merk ik.' En Bart gaat naast Veronique liggen.

'Zou het kunnen dat Robbert zich heeft vergist toen hij ons passeerde?'

'Nee, ik denk niet dat hij zich heeft vergist.'

'Goed, maar waarom heeft hij dan geen teken van herkenning gegeven toen hij ons voorbij reedt? Ik neem aan dat hij de auto van Robbert wel kent.'

'Je vergeet dat wij ook in de auto zaten.'

'Daar heb je gelijk in.'

'Al denk ik dat Arend ons echt wel heeft opgemerkt, hij heeft dit ons duidelijk willen maken door ons daar te passeren.'

'*Oui...*, misschien heb je gelijk... Maar zou het ook kunnen dat hij net zoals wij daar om dezelfde reden was?'

'Dat lijkt me onwaarschijnlijk al stond hij volgens mij daar wel op iemand te wachten.'

'Dat denk ik ook.'

'Ik zou haast zeggen: dat hij daar voor iemand spoorwerk aan het verrichten is.'

'Is dat dan zo'n gek idee?'

'Misschien niet.' Vervolgens geeft hij haar een kus en doet het lampje boven zijn hoofd uit.

'Welterusten,' fluistert hij zachtjes in haar oor.

Het is ochtend. Bart en Robbert zitten naast elkaar in de kamer van Hebbedingk. Procureur-generaal Hebbedingk is verantwoordelijk voor het team, waar Bart de leiding over heeft.

'Ik vind het maar vreemd,' zegt Hebbedingk nadenkend. 'Ze is dus helemaal niet komen opdagen?'

'Nee, we hebben ruim een uur op haar gewacht,' zegt Robbert.

'Héél vreemd..., ik begreep van jullie dat het om een serieuze kwestie zou gaan.'

'Dat idee kreeg ik ook toen ze me belde,' zegt Bart en hij gaat naar het raam achter het bureau van Hebbedingk. 'Het vervelende is dat ze me niet wilde vertellen waarover ze ons wilde spreken. Ik heb nog aangeboden om naar haar toe te komen, maar dat wilde ze niet. Ze wilde beslist op die parkeerplaats met ons afspreken.'

'Je hebt ook geen idee waarom ze niet gekomen is?'

'Nee,' zegt Bart en hij gaat met zijn rug naar het raam staan. 'We hebben netjes gedaan wat ze me gevraagd heeft.'

'Dat klopt, we waren zelfs een kwartier te vroeg.' Bevestigt Robbert.

'En Veronique?'

'Dat was geen probleem, ik mocht van haar m'n hele team meebrengen!'

'Dan weet ik het dus ook niet, je weet ook niet waar ze was toen ze jou belde?'

'Nee, maar ze zal wel hier ergens in een hotel zitten.'

'Dat lijkt mij ook.'

'Ik zal aan Harry vragen: of hij dat kan uitzoeken waar ze zit.' Harry van de Velde is computerannalist en is onder andere mede verantwoordelijk voor de communicatie binnen het team.

'Dan ga ik proberen of ik haar chef te spreken kan krijgen, want ik wil weten waarom ze hier is.' Opeens begint de telefoon van Robbert een liedje te spelen. Na een gesprek van een paar minuten bergt Robbert zijn telefoon op.

'Is er iets niet in orde?' vraagt Bart die de strekking van het gesprek heeft meegekregen.

'Dat was Vicky, zij is de dochter van Arend..., ze had vanochtend met hem afgesproken. maar hij is niet thuis en ze denkt dat er ingebroken is.'

'En waarom belt zij jou?' vraagt Hebbedingk.

'Haar vader, Arend van Heemskerk was mijn eerste partner toen ik van de politieopleiding kwam. We hebben hem gisterenavond toevallig gezien toen we op die parkeerplaats stonden.'

'Ik begrijp het.'

'Maar er is iets vreemds, Vicky vertelde: dat ze gisterenavond tussen negen en half tien nog met Arend had gebeld. Hij had haar verteld: dat hij thuis was en naar sport zat te kijken.'

'En dat klopt niet volgens jou?'

'Nee, want we hebben hem rond kwart voor tien gezien, hij reedt ons op die parkeerplaats voorbij. Volgens mij was hij toen bij iemand op bezoek geweest. Hij kan dus nooit rond dat tijdstip thuis zijn geweest. Vicky heeft gevraagd: of ik naar haar toe wil komen, ze wacht op me in het huis van Arend.'

'Zou het ook kunnen dat Van Heemskerk naar het politiebureau is?'

'Misschien..., Vicky vertelde ook: dat het bed van Arend onbeslagen was, daarbij krijgt ze hem telefonisch niet te pakken.'

'Ga maar,' zegt Hebbedingk en Robbert kijkt vervolgens Bart aan.

'Wil je dat ik mee ga?'

'Ja, eigenlijk wel.'

'Ik ga mee maar eerst ga ik naar Harry en vraag hem: of hij Kees ook die kant op kan sturen.' Kees de Greef is forensisch rechercheur en beschikt over een eigen team.

Robbert parkeert zijn Land Rover voor het huis van Arend. Daarop komt een vrouw van begin dertig gekleed in een zomerjurkje hun kant op.

'Is dat Vicky?' vraagt Bart.

'Ja.'

'Fijn dat je direct bent gekomen,' zegt Vicky tegen Robbert en vervolgens kijkt ze naar Bart.

'Dit is Bart Da-Mooy met wie ik samen werk.'

'Hallo, ik ben Vicky van Assum,' zegt ze vriendelijk. Bart ziet aan haar gezichtsuitdrukking dat ze zich zorgen maakt.

'Heb jij nog geprobeerd Arend te bellen?'

'Meerdere keren zelfs maar ik krijg iedere keer z'n voicemail. Ik begrijp het niet, we hadden afgesproken dat ik rond half tien hier zou zijn. We zouden samen een paar nieuwe broeken gaan kopen, tevens wilde hij ook voor een paar overhemden gaan kijken.'

'Ga je altijd met hem mee wanneer hij kleding gaat kopen,' vraagt Bart.

'Ja altijd, we maken daar altijd een uitje van compleet met koffie en een tompouce.'

'Klinkt gezellig.'

'Dat is het ook,' zegt Vicky zachtjes.

'Je vertelde me: dat er ingebroken was,' zegt Robbert.

'Ja, kom maar mee dan kun je het zelf zien.' En Vicky gaat voor hun uit de woning binnen. In de hal bij de deur naar de woonkamer blijft ze staan.

'Kijk maar naar de puinhoop die ze ervan hebben gemaakt..., of denk je soms dat pa dit heeft gedaan?'

'Dat lijkt mij niet maar is dit de enige plek waar ze zijn geweest?'

'Nee, boven wat ooit mijn slaapkamer was, daar hebben ze ook alle kasten overhoop gehaald.'

'Heb jij de indruk dat er ook iets is meegenomen?'

'Wat ik zo snel kon zien is alleen z'n laptop weg. Ik begrijp het niet, ik heb pa gisterenavond nog gesproken en hij vertelde me: dat hij op de bank naar het voetbal zat te kijken.'

'Hoe laat was dat?' vraagt Bart.

'Ergens tussen negen en half tien.'

'Had hij nog een reden om weg te gaan?'

'Nee, hij wilde vroeg naar bed.'

'Heb jij toevallig een idee hoe ze binnen zijn gekomen?' vraagt Robbert.

'Nee, de voor als de achter deur zaten gewoon nog op slot.'

'Eigenaardig..., maar je hebt toevallig niets aangeraakt?'

'Natuurlijk niet waar zie je me voor aan? Ik ben immers een dochter van een politieagent of ben je dat vergeten?'

'Nee,' zegt Robbert lachend.

'Wie hebben buiten jou nog meer een sleutel van deze woning?' vraagt Bart.

'Niemand.'

'Zouden Bart en ik even rond mogen kijken? Je vertelde ons: dat ze ook boven zijn geweest.'

'Dat klopt, ga maar kijken ik wacht wel in de keuken want daar zijn ze volgens mij niet geweest.'

'Voor ik het vergeet de forensische recherche is ook onderweg. De kans bestaat dat ze elk ogenblik hier kunnen zijn.'

'Oké.'

Boven in de gang duwt Robbert de deur naast de slaapkamer van Arend verder open.

'Dit was voeger de slaapkamer van Vicky, nu gebruikt Arend deze kamer voor zijn hobby.'

'Dat is niet te missen,' zegt Bart terwijl hij naar een enorme modelspoorbaan kijkt.

'Ze hebben dit niet aangeraakt maar ze hebben wel die kast hier omgeploegd.'

'Het lijkt wel of ze ergens naar hebben gezocht.'

'Daar lijkt het wel op.'

'Wel een mooie hobby.'

'Maar tegenwoordig is z'n grootste hobby z'n kleindochter.' Opeens begint de telefoon van Bart herrie te maken.

'Ja Harry,' zegt Bart en hij zet z'n telefoon op speaker.

'Waar zijn jullie?'

'In het huis van Arend.'

'Oké, is Robbert ook in de buurt?'

'Ja, hij staat naast me en hij luistert mee.'

'Luistert er verder nog iemand mee?'

'Nee, we zijn alleen.'

'Fijn, ik heb vervelend nieuws..., twee wandelaars hebben vanochtend Van Heemskerk dood in z'n auto aangetroffen.'

'Dood,' herhaalt Robbert.

'Ja sorry..., het zou om een niet natuurlijke dood gaan.'

'Niet natuurlijke dood,' herhaalt Robbert zachtjes.

'Waar hebben ze hem gevonden?' vraagt Bart.

'Op een parkeerplaats vlak bij een natuurgebied.'

'Vreemd,' zegt Robbert.

'Wat is er vreemd?' vraagt Harry.

'We hebben hem gisterenavond gezien toen we op die parkeerplaats aan het wachten waren, toen hij ons voorbij reed nam hij de afslag naar rechts. Maar om thuis te komen moet hij links afslaan. Dit viel me gelijk al op.'

'Duidelijk, vind je het goed als ik nu Hebbedingk inlicht?'

'Ik vind het prima.' Hierop verbreekt Harry de verbinding.

'Het verklaart wel waarom Arend niet thuis is,' zegt Robbert zachtjes. Op dat moment klinkt beneden de deurbel.

'Wij maken wel open!' roept Robbert.

'Robbert opent de deur en laat Kees met z'n team binnen.

'Goedemorgen,' zegt Kees en hij kijkt richting de kamer. 'Is dit de enige plek?'

'Nee, ze zijn ook boven geweest.'

‘Zijn er sporen van braak?’

‘Nee, het lijkt erop dat die persoon een sleutel had.’

‘Mogelijk een bekende?’

‘Het ligt iets gecompliceerder,’ zegt Bart en hij kijkt even naar Robbert. ‘De bewoner is vanochtend in z’n auto dood aangetroffen.’

‘Ja, ik begrijp het,’ zegt Kees met een zucht. ‘Harry heeft me verteld: dat Van Heemskerk een vriend van jouw was.’

‘Dat klopt.’

‘Sorry..., zijn er dingen die we moeten weten?’

‘Nee,’ zegt Robbert.

‘Jawel,’ zegt Bart. ‘Er is mogelijk een laptop verdwenen, maar we denken eigenlijk dat er specifiek naar iets is gezocht, we weten alleen niet naar wat.’

‘Juist dat maakt het werk weer wat lastiger, we zullen extra letten op spullen die niet op een gebruikelijke wijze zijn opgeborgen.’

‘Fijn.’ Vervolgens wenkt Kees naar z’n team en geeft een paar instructies, hierop gaat een deel van z’n team naar boven.

‘In welke ruimte stond die laptop?’

‘Die stond normaal op een tafeltje in de woonkamer,’ zegt Robbert. ‘Moet ik haar nu gaan vertellen: dat Arend gevonden is?’

‘Je kunt ook wachten tot de politie met haar contact opneemt..., moeilijk is dit hè!’

‘Wanneer het om een bekende gaat wel...,’ zegt Robbert zachtjes. ‘Ik ga maar naar haar toe, wil jij dan in de deuropening wachten?’

‘Tuurlijk.’ Maar op dat moment komt Vicky de hal in.

‘Ga even mee naar de keuken want ik moet je wat vertellen.’ Op dat moment klinkt de bel van de voordeur en Vicky gaat naar de deur.

‘Dat kan de politie zijn,’ zegt Bart zachtjes.

‘Goedemiddag mevrouw, ik ben Karel Leeghmann en dit is mij collega Ton Peters, wij zijn van de politie, mag ik vragen wie u bent?’ Bart en Robbert kijken elkaar aan en grijnzen even.

‘Ik ben Vicky van Assum.’

‘Dan bent u de dochter van Arend van Heemskerk?’

‘Dat is juist.’

‘Goed dat we u hier aantreffen want we waren al naar u op zoek.’

‘Weet u waar m’n vader is?’

‘Is het mogelijk dat we binnen verder praten?’

‘Ja natuurlijk.’

‘Goedemiddag heren,’ zegt Bart.

‘We dachten al dat jullie hier waren, We zagen je auto staan,’ zegt Ton.

‘Weet ze het al?’ vraagt Karel.

‘Nee, wij weten het ook nog maar net.’

‘Mag ik dan vragen: waarom jullie hier zijn?’

‘Er is ingebroken,’ zegt Robbert en hij wijst richting de woonkamer.

‘Ik zie het, waar kunnen we even praten?’

‘In de keuken!’

‘Wij blijven hier,’ zegt Bart tegen Ton. ‘Ik wil precies weten wat er met Van Heemskerk is gebeurd. Je begrijpt natuurlijk wel dat ik niet de gecensureerde versie wil horen die Karel nu aan het vertellen is.’

‘Dat begrijp ik.’ En Ton haalt zijn notitieboekje tevoorschijn. ‘Van Heemskerk is vanochtend door twee wandelaars dood in z’n auto aangetroffen.’

‘En dat was op een parkeerplaats vlakbij een natuurgebied?’

‘Dat klopt.’

‘Ik denk dat ik wel weet waar hij gevonden is, wat was de doodsoorzaak?’

‘Verwuring met een touw. De dokter denkt dat iemand hem vanachteren heeft benaderd, maar op de manier waarop we hem hebben aangetroffen, zijn er twijfels ontstaan op de manier hoe hij is gewurgd.’

‘Hoe bedoel je?’

‘We gaan er nu vanuit dat Van Heemskerk niet zelf naar die plek is gereden, we weten ondertussen wel dat hij niet in z’n auto zat toen hij werd gewurgd, want er zat straatvuil op z’n rug.’

‘Zijn er sporen van iemand anders aangetroffen?’

‘Nee.’ En Ton lacht even. ‘Iemand heeft grondig de auto schoon geпоetst, maar voor het idee heeft hij wel even de handen van, Van Heemskerk over het stuur geveegd.’

‘We hebben iets gevonden,’ zegt Kees die in de deuropening komt staan. ‘Is dit de laptop waarvan gedacht werd dat die weg was?’